

1017 – 17. oktober

Legg fra dere det som hører til deres tidligere livsstil, det gamle menneske ... og ikke dere det nye menneske, som er skapt etter Gud. Ef 4: 22, 24.

Det nye menneske «er skapt etter Gud», eller i Guds bilde. Hva og hvordan dette nye mennesket egentlig er, kan nok synes vanskelig å skildre. Men, lovet være Gud! han har gitt oss et menneske som fullkomment hadde Guds bilde, for at vi skulle se på ham og følge etter ham; «mennesket Jesus Kristus», som var «avglansen av hans herlighet og det uttrykte bildet av hans vesen».

Hvis vi vil se Guds bilde og lære hvordan vi skal være og leve, så skal vi bare se på Jesus. Ikke se på ham slik han var som Guds Sønn eller Guds Lam, vår forsoner. Men slik som han var som menneske.

Så har da Gud ikke bare gitt oss det mest fullkomne og herligste, men også det kjæreste forbilde vi kan se på og følge etter. For han er hele tiden samtidig både vår frelses håp, vår frelser og forsvarer hos Faderen.

Det gamle mennesket, derimot, som vi «skal legge fra oss», som skal korsfestes og dødes, er all den elendighet Adams fall førte over oss. Først og fremst vårt kjødelige sinnelag, som er fiendskap mot Gud. Den dype egenkjærligheten, vår egen sterke vilje og selvopptatthet, som gjør at vi i alle ting først og fremst er opptatt med, mener og tenker bare omkring meg og mitt.

Her er det grenseløse hovmodet, som alltid vil være noe, vil synes og høres. Og den dype vantroen med alle sine utløpere: Forakt for Guds ord, selvsikkerhet i medgang, motløshet i motgang, jordiske bekymringer, hardhet og likegyldighet overfor Gud og medmennesker. Ulyst overfor Ordet og bønner, onde tanker, urene lyster og begjær o. s. v.

I tillegg kommer all den synd dette så bryter ut i som utvortes gjerninger: lettsindig tale, et løsaktiv liv, utukt, hykleri, løgn, uredelighet i arbeid og forretning, gjerrighet, ubarmhjertighet, sinne, hat, og mange andre synder og laster en kunne nevne.

Dette er det stygge bildet vi skal kle av oss, som skal korsfestes og dødes. Hvis vi virkelig ble opptatt med dette, ble vi nok ikke lenger så selvsikre, så frie, frekke og fornøyd med oss selv.

Nå har vi altså selve saken klart nok for oss. Så gjenstår det bare at vi også lever slik. Og her er også Guds vilje og råd, Ordets og Åndens tale klar. Budskapet til Guds barn er dette: Nå er du blitt fri fra alle dine synder. Du slipper å være opptatt med den aller største nøden; hvordan du skal bli fri fra all din synd.

Men ta nå i glede og takknemlighet denne lettere nøden inn over hjertet ditt; nå skal du bare følge i Jesu fotspor, så du forvandles etter hans bilde som har elsket, kjøpt og utfridd deg. Så du mer og mer likner ham, og alle ditt livs dager hater det han hater, og elsker det han elsker.

Når du nå er fri fra dine synder, og slipper å ha noen nød over dem, du er blitt Guds barn og Kristi bror. Vær da som han var, og lev ditt liv slik som han levde! Han levde i det mest inderlige samfunn med sin Far. Han var full av kjærlighet til både Gud og mennesker. Det var hans liv og mat å gjøre Faderens vilje o. s. v.

Slik skal også du ha det mest inderlige samfunn med Faderen, stadig og varmt være sammen med ham. La det også få være din mat og ditt liv å få gjøre hans vilje, få tjene din neste og døde ditt kjød. Du er jo «Den Hellige Ånds tempel», så den samme Ånden bor i deg som i din Frelser. Driv ikke bort denne himmelske duen! Gjør ikke Den Hellige Ånd sorg med lettsindige ord eller andre synder! Og ikke er lydlig når han taler til deg,

Du skal ikke ødelegge eller gjøre Guds tempel urent med kjødets lyster og kjødets gjerninger. Tål heller alt mulig, framfor å gjøre noe som er imot din Guds vilje. Kristus bekjente sannheten, også da det kostet ham livet. Bekjenn da også du Kristus, selv om det koster deg menneskers aktelse, ditt navn og rykte, ja, liv og eiendom.

Kristus var tilfreds i enhver situasjon, fordi slik var det hans Fars vilje. Vær da også du tilfreds i din hverdag, så din utilfredshet dør bort i Guds velbehag. Kristus moret seg aldri på lettsindig måte. Men han gledet seg i gudsfrykt. La da også det samme kjennetegne ditt liv, du som er Guds barn og Kristi bror!

«Men hvem er i stand til å leve slik?», sier du kanskje, «bare jeg kunne klare alt dette!» Hør! Det har aldri vært meningen at du skulle gjøre alt dette selv. Eller at du straks skulle bli fullkommen. Men at du skulle gå inn for å leve slik. Og når du så virkelig går inn for det, da grundig få lære at det ikke er mulig for deg å leve slik. Og at du da tvinges til å sukke og rope til Herren, så han – og på sin måte – utfører helliggjørelsens verk i deg.

Helliggjørelsen er ikke noe menneskes verk, men Herrens. Men det verket utføres gjennom Guds kraft i Ordet, som driver og advarer og trøster oss. «I oss selv er vi ikke dyktige til å tenke ut noe som om det kom fra oss selv», «det er Gud som virker i dere både å ville og å virke – merk – for at hans gode vilje skal skje».

Og det som nå ikke utrettes med Ordet og gjennom påminnelser til det indre i mennesket, det gjør Herren med riset, i trengselens smelteovn der det er nødvendig. «Tuktens ris lærer å gi akt på Ordet».

Guds barn sier av hjertet: «Bruk, o Gud, den vei du finner, bare du mitt hjerte vinner», for ett er nødvendig. Og «uten helliggjørelse skal ingen se Herren». Men hold likevel først og fremst fast på dette: «Ved ett offer har han for all evighet gjort dem fullkomne som blir helliget».